

Fent de...

Premi Carolina Meléndez. Fent d'infermera

Maria Amenedo

Infermera de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau fins el 2011.

Premi Carolina Meléndez, entregat a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques i de la Salut de Catalunya i de Balears. Barcelona, 21 de maig de 2013.

Introducció d'Isabel Pera

El Premi Carolina Meléndez és un premi instituït en record i homenatge a la que fou la primera infermera a participar en la gestió de les atencions per a la salut en el si de la Generalitat de Catalunya.

Els membres de la Junta de Govern de l'Acadèmia hem decidit aquest any, per unanimitat, atorgar el premi a la Sra. Maria Amenedo en reconeixement de la seva trajectòria professional.

La Sra. Amenedo pertany a aquella generació d'infermeres que els anys 70 vàrem decidir posar fi a l'època d'obscurantisme professional en què l'enfocament prioritari en la tècnica i sota la denominació reduccionista d'un esglaó havia fet perdre a la professió infermera els valors humanístics i el seu objectiu originari, que és el de tenir cura de les persones, des d'uns fonaments científics propis i amb estricta observança del nostre compromís ètic i esperit de servei als ciutadans.

Segurament per això la Sra. Amenedo, en el seu afany per restituir a la pràctica professional els valors científics i humanístics propis del professionalisme, es dedicà des de l'inici de la seva activitat professional a gestionar els serveis i les atencions infermeres: primer a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, després a l'Hospital de Terrassa i encara a l'Hospital General de Vic.

Però l'activitat de la Sra. Amenedo no s'ha limitat a la de gestora; també s'ha dedicat a la docència, instruint els futurs professionals a la que avui és la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna de la Universitat Ramon Llull.

I ja per acabar de completar de forma brillant el seu currículum professional, ha dedicat els últims anys d'activitat professional a l'assistència directa; primer en l'atenció comunitària i, finalment, potser per fer bo allò de "roda el món i torna al Born", al seu estimat Hospital de Sant Pau.

Ha mantingut una activa, densa i coherent actitud en l'actualització de coneixements i perfeccionament profes-

FIGURA 1. Moment en què la Sra. Isabel Pera entrega el Premi Carolina Meléndez a la Sra. Maria Amenedo

sional, màsters, cursos, participació en tallers, seminaris, congressos i altres activitats científiques, d'acord amb cadascuna de les activitats desenvolupades en cada moment i ha participat en el desenvolupament de nombrosos projectes de recerca publicats en revistes especialitzades d'aquí i de l'estranger.

És per tot això que la Junta de l'Acadèmia ha considerat que era mereixedora del reconeixement que comporta el premi (Figura 1) i és per a mi un honor, en aquesta obligada breu presentació, poder glossar la seva figura i comptar amb companyes de professió com ella.

En nom de l'Acadèmia i de la professió: enhorabona Maria i moltes gràcies!

Fent d'infermera

Sempre he tingut molt clar que volia ser infermera. He exercit sempre aquesta professió amb el més gran dels respectes, mirant de dignificar-la amb dedicació i compromís. En el meu camí professional he volgut transmetre la meua vocació compartint els meus coneixements i ajudant en tot el que m'ha estat possible.

L'estiu del 1967 vaig ingressar a l'Escola d'Infermeria de l'Hospital de Sant Pau com a alumna interna, requisit imprescindible per poder cursar els estudis d'infermeria coneguts en aquell moment com ATS. L'accés a l'Escola consistia en un seguit de proves i la primera de totes era fer un mes de pràctiques, durant l'estiu previ a l'ingrés. Aleshores jo tenia 16 anys i provenia d'una família tradi-

Correspondència: Maria Amenedo Rodríguez
C/ Palou, 15
08027 Barcelona
Tel. 932 120 609
Adreça electrònica: maria.amenedo@hotmail.com

cional, amb tot el que això comportava. La sobreprotecció que els pares exercien sobre les seves filles no els permetia conèixer la realitat del món que les envoltava.

Recordo el menjador —amb el púlpit—, la decoració, la preparació del vestíbul per les festes de Nadal i l'Adela Simon, infermera en cap de qui, tot i que en alguns moments no ho vaig saber entendre, el temps s'ha encarregat de mostrar-me el valor de les seves ensenyances.

És molt difícil parlar o expressar per escrit un seguit d'experiències i emocions viscudes fa tant de temps, però, quan m'aturo a pensar com han influït en mi, com a persona i com a professional, així com tota la gent que em va fer viure totes aquelles experiències, no deixo de pensar que foren fets que varen marcar el meu futur i la meua vida.

L'Escola d'Infermeria, amb l'Adela Simon al capdavant, va aconseguir que noietes inexpertes de 16 anys fóssim capaces d'assumir responsabilitats i gestionar situacions a les quals no estàvem acostumades. Els seus coneixements i els seus mètodes, que aleshores ens semblaven extremadament durs i avui dia potser no estarien gaire ben vistos, van preparar-nos per a l'autocontrol, per afrontar la malaltia i la mort i per afrontar les diferents situacions amb prou maduresa personal.

La nostra tasca mai no s'acabava; sempre hi havia coses a fer: parlar amb els pacients el màxim de temps possi-

ble, estar al corrent de tot allò que els afectés, donar-los el màxim confort possible, etc. Tot i aquesta relació, vàrem haver d'aprendre a no involucrar-nos emocionalment. Aquesta fou, potser, una de les lliçons més dures.

Durant tots aquells anys, que aleshores semblaven eterns, vaig aprendre lliçons que van ser els fonaments de tota la meua carrera professional, que m'han dut on sóc ara i que m'han fet sentir respectada i valorada pels meus companys i els meus pacients. Miro enrere i hi veig la base sòlida sobre la qual he basat la meua experiència i la meua trajectòria, i només em queda donar les gràcies a qui va ajudar-me a construir-la.

Els valors que vàrem aprendre van ser molts; la diversitat de destins em va fer veure que els malalts són persones i que tothom necessita les mateixes atencions, sense cap mena de distinció ni preferència, l'ordre i la higiene personal, etc.

Voldria acabar amb uns versos que uns companys em van dedicar:

«Tot el que és essencial és invisible als ulls, hi ha coses tan bellament essencials que, a vegades, no gosem ni parlar-ne. Sigui perquè tenim por que no se'ns trenquin, de tant delicades com són, sigui per por de no saber-les dir tal com les sentim».